

§ 231.

Det bliver de tilbageblevne Dommeres egen Sag at skønne over, hvor vidt Sagen kun frembyder ringe Tvivl.

Om Nævningesuppleanter se § 259.

§ 232.

Om Anvendelse af flere Forsvarere jfr. § 45, 2det Stk.

§ 233.

Undtagelse fra Reglen om Nødvendigheden af Tiltaltes personlige Tilstedeværelse hjemler Loven i de følgende 3 Paragrafer (§ 234—236).

Adgang til at udtale sig har Tiltalte, lige til Sagen er optaget til Dom (§§ 296 og 300).

§ 234.

I Klasse med Udeblivelse maa det sættes, at vedkommende som Følge af Sygdom, Beruselse eller lignende befinder sig i en Tilstand, der gør det umuligt for ham at afgive nogen fornuftig Forklaring og følge Forhandlingen.

Er der flere Tiltalte, og en enkelt af disse udebliver, vil Retten, om den finder det rigtigt, kunne benytte sin Beføjelse efter § 62 til at adskille Sagerne og derefter udsætte den ene og behandle den anden.

Det under Nr 3 a omtalte Samtykke kan f. Eks. være givet af Tiltalte til Retsbogen, da han sidst mødte i Sagen, eller kan meddeles Retten gennem hans Defensor eller bevidnes af dem, der have forkyndt Stævningen.

Hvis Nævningekendelsen i det i Nr. 3 b nævnte Tilfælde mod al Forventning skulde blive fældende, maa den anses som ugyldig, og ny Domsforhandling berammes.

§ 235.

Slutningsordene „eller i alt Fald dens Indhold meddeles ham“, hvilke ikke fandtes i det tidligere Forslag, ere tilføjede, for at det ikke skal være nødvendigt at spille Tiden med Gentagelse af en lang Forklaring, af hvilken det, der er af Betydning for Sagen, maaske udtømmende kan gengives med nogle faa Ord.

§ 237.

I paatrængende Tilfælde vil Forhandlingen kunne fortsættes paa en Helligdag (jfr. Lov 7de April 1876 § 6).

Det følger i øvrigt af Arten af de Grunde, der kunne bevirke Udsættelse (Tiltalte eller et Hovedvidne bliver syg, Retten beslutter at afvente en bestemt Persons Tilbagekomst etc.), at denne efter Omstændighederne kan blive langvarig, hvoraf atter følger, at der ikke kan være Tale om at opstille nogen Regel om, at ingen ny Sag maa foretages i Mellemtiden. Hvis Sagen, naar den kommer for igen, ikke kan foretages for de samme Nævninger eller de samme Dommere, vil det allerede af den Grund blive nødvendigt at lade den hele Domsforhandling begynde forfra. Selv om man imidlertid har de samme Nævninger og Dommeren til Stede, eller Talen er om en Sag, der ikke skal for Nævninger, vil det, saa snart man ikke kan være sikker paa, at Indtrykket fra den stedfundne Del af Forhandlingen er bevaret usvækket, være rettest at lade denne gaa om igen, og Paragrafen tillægger derfor Rettens Formand den i saa Henseende nødvendige Myndighed.

Skal Sagen først frem igen paa et nyt Ting, maa der udtages ny Stævning.

§ 239.

Medens det vilde være utilstedeligt, om Parterne blandt Dommerne eller Nævningerne fordelte skriftlige Ekstrakter af Sagens Beviser, de under Sagen holdte Foredrag eller lignende, staaer det selvfølgelig Dommerne frit for i Forvejen at gennemgaa Sagens Akter; det kan i vanskeligere Sager endog være ønskeligt, at dette sker. Særlig bør Rettens Formand som den, der skal lede Domsforhandlingen, kende og have liggende for sig den Udskrift af de i Sagen foretagne Retshandlinger, som ifølge § 219 skal være indleveret til Rettens Kontor sammen med Anklageskriftet.

Med 1ste Stk. bliver i øvrigt særlig at jævnføre §§ 248—250.

§ 240.

Med Hensyn til Rækkefølgen af Forhandlingens enkelte Dele skal særlig fremhæves, at Kapitel XXIII indeholder en kronologisk ordnet Fremstilling af Gangen i en Nævningesag, medens Kapitel XXIV angiver Gangen i en Landsretssag, der paa kendes uden Nævninger.

Med Hensyn til de Magtmidler, Retsformanden har til sin Raadighed for at gennemføre den ham paahvilende Opgave som Forhandlingsleder, kan særlig henvises til § 71.